

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: 1) E. T., 2) E. R., 3) K. R., 4) R. B., 5) J. B., 6) M. S., 7) F. P., 8) J. T., 9) L. T., všichni zastoupeni JUDr. Petrem Plavcem, advokátem, Na zábradlí 1, Praha 1, proti žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, Zborovská 11, Praha 5, za účasti: Dvorská Development s.r.o. Pražská 58, Řitka, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.5.2011, sp. zn. SZ 026410/2011/KUSK REG/Gr, č.j. 093796/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10.5.2011, sp. zn. SZ 026410/2011/KUSK REG/Gr, č.j. 093796/2011/KUSK se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 55.316,40 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Petra Plavce, advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali společnou žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy, stavebního úřadu (dále stavební úřad) ze dne 22.11.2010, sp. zn.: SÚ 6187/10-813/2010-Pe, jímž byla společnosti Dvorská Development, s.r.o. umístěna stavba „4 bytových domů vč. parkovacích stání, zpevněných komunikací, dětského hřiště, veřejného osvětlení, přípojek vody, kanalizace a přívodů elektro“ na pozemcích parcelní č. 158/43, 158/42, 158/41, 158/40, 158/39, 158/11 v k.ú. Řitka.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný podrobně zmínil důvody podaného odvolání a uvedl k nim:

K námitce odvolání, že se správní orgán prvního stupně řádně nevypořádal s okruhem účastníků řízení, s částí účastníků jednal jako s veřejností, čímž nezohlednil některé z podaných námitek a účastníkům upřel práva vyplývající jim z právních předpisů, žalovaný konstatoval, že stavební úřad na str. 11 svého rozhodnutí uvedl, že při veřejném ústním jednání podali námitky jednak účastníci řízení (z žalobců E. R., K. R. a F. P. – poznámka soudu), jednak připomínky veřejnosti (z žalobců E. T., R. B., J. B., M. S., J. T. a L. T. – poznámka soudu), přičemž námitky účastníků i připomínky veřejnosti jsou totožné, krom námitky manželů P. ohledně umístění kontejnerů. Stavební úřad pak ve svém stanovisku, které je součástí správního spisu, uvedl, že J. a L. T., J. a R. B., E. T. a M. S. nejsou účastníky řízení a nemají právo odvolání. Žalovaný se s tímto závěrem stavebního úřadu neztotožnil a poukázal na to, že stavební úřad se všemi uvedenými osobami jednal jako s účastníky řízení, resp. žádnou z nich nevyloučil postupem dle § 28 správního řádu. Ve svém rozhodnutí sice stavební úřad nevymezil účastníky řízení dle § 85 odst. 1 a § 85 odst. 2 stavebního zákona, ale nelze odhlédnout od skutečnosti, že účastníkům dle § 85 odst. 1 stavebního zákona doručoval oznámení o zahájení územního řízení i samotné územní rozhodnutí do vlastních rukou, a účastníkům dle § 85 odst. 2 uvedené doručoval veřejnou vyhláškou. Z obsahu námitek vznesených k zahájení územního řízení vyplývá, že osoby, které žalovaný vyjmenoval (z žalobců to jsou E. T., E. R., R. B., M. S., J. a L. T.) se prohlašují za účastníky řízení. Stavební úřad se všemi jmenovanými jednal jako s účastníky řízení, proto se nelze ztotožnit se závěrem stavebního úřadu, že uvedené osoby účastníky řízení nejsou. Tvrdí-li někdo, že je účastníkem řízení, bude za něj považován do doby, než se prokáže opak. Za účastníka řízení je třeba považovat vlastníka sousedního pozemku (může jít i o vzdáleného souseda), může-li být jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě přímo dotčeno. Přímým dotčením lze rozumět i dotčení stíněním, hlukem prachem, vibracemi, kouřem, apod.

Pro území obce Řitka je vydán platný územní plán, v souladu s § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3 stavebního zákona proto bylo oznámení o zahájení územního řízení i územní rozhodnutí účastníkům řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona doručováno veřejnou vyhláškou. Žalovaný výslovně konstatoval, že odvolatelé se považují za účastníky řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona, tedy jim uvedené písemnosti byly doručeny veřejnou vyhláškou. Datum vyvěšení a sejmутí obou písemností je potvrzeno na jejich písemném vyhotovení, která jsou součástí správního spisu.

K námitce odvolání týkající se nedodržení 15denní lhůty coby zákonné podmínky pro nařízení veřejného jednání, k námitce střetu zájmů spočívajícího ve skutečnosti, že žadatel o vydání územního rozhodnutí je osoba ovládaná starostou (bývalým) Obce Řitka a k poukazu odvolatelů na jimi pořízenou fotodokumentaci úřední desky, z níž vyplývá, že vyrozumění vyvěšeno nebylo, žalovaný uvedl, že stavební úřad v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona opatřením ze dne 10.8.2010 oznámil zahájení územního řízení a toto oznámení doručil účastníkům řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. K projednání věci současně nařídil na 14.9.2010 veřejné ústní jednání a zároveň upozornil žadatele na povinnost vyvěsit informaci o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí na veřejně přístupném místě na pozemku par. č. 158/42 v k.ú. Řitka, a to do doby veřejného ústního jednání. Podle zjištění ze správního spisu bylo oznámení vyvěšeno na úřední desce MÚ Mníšek pod Brdy dne 11.8.2010 a sejmuto dne 30.8.2010, a na úřední desce Obce Řitka bylo vyvěšeno dne 12.8.2010 a sejmuto dne 27.8.2010. Prostřednictvím úřední

desky v Mníšku pod Brdy tedy bylo doručeno dne 26.8.2010 a prostřednictvím úřední desky v Obci Řitka bylo doručeno dne 27.8.2010. Vzhledem k tomu, že veřejné ústní jednání bylo nařízeno na den 14.9.2010, byla lhůta 15 dnů zachována. Odvolatelé tvrdí, že jim není známo, zda oznámení bylo vyvěšeno dne 12.8.2010 (jak vyplývá z razítek na písemnosti) s tím, že bylo vzápětí sejmuto, či zda nebylo vůbec vyvěšeno a prvostupňové rozhodnutí je podle nich nepřezkoumatelné, neboť se stavební úřad s otázkou délky vyvěšení nevypořádal. K tomu žalovaný uvedl, že doručování a zveřejňování písemností upravuje zákon, skutečnost, že se odvolatelé s předmětným oznámením neseznámili, je k jejich tíži. Odvolacímu orgánu nepřísluší zkoumat a prověřovat vztahy a bývalé vztahy bývalého starosty Obce Řitka v předmětném řízení ani odvolateli namítaný střet zájmů vyplývající z těchto vztahů. Odvolatelé nerozlišují samosprávu obce a státní správu, která je v tomto případě zastoupena odbory úřadu. Samospráva a státní správa není jedním rozhodovacím celkem, odvolací orgán nemůže zasahovat a prověřovat orgán samosprávy, který se řídí nástroji samosprávného celku, např. zákonem o obcích.

Dále žalovaný řešil námitku odvolání, že stavební úřad má podle § 90 písm. b) stavebního zákona posuzovat, zda záměr žadatele je v souladu s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, avšak toto kritérium ve svém rozhodnutí zcela pominul, vyjádřil se pouze formálně a zkoumal toliko soulad projektu – architektonického řešení - s platnou územně plánovací dokumentací, což je kritérium odlišné – stanovené v § 90 písm. a) stavebního zákona. K této námitce odvolání žalovaný uvedl, že odvolatelům nepřísluší posuzovat technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území. Pro dané území je schválen územní plán obce Řitka, v místě umístění předmětné stavby se jedná o území obytné, které je v grafické části označeno písmenem „R“ a slouží zejména k bydlení a dalším způsobům využití, které nesnižují obytnou kvalitu místa. Lze tam umístit stavby pro bydlení, stavby ubytovacích zařízení o kapacitě do 50 lůžek, stavby a zařízení občanského vybavení pro potřeby obyvatel území, atd. V obytném území je přípustné zastavět stavbou bydlení nejvýše 20 procent plochy parcely. K námitce odvolání, že uvedené kritérium nelze pominout a stručný popis architektonických prvků nelze považovat za posouzení souladu záměru s požadavky na ochranu zákonem předvídaných hodnot, pak žalovaný uvedl, že urbanistické hodnoty řeší urbanistická studie, která je územně plánovacím podkladem, který řeší územně technické urbanistické a architektonické podmínky využití území. Vysvětlil, jak se urbanistická studie zpracovává, k jakým účelům se používá, vysvětlil i obsah pojmu urbanistický detail a urbanistický řád a uzavřel, že na podkladě shora uvedeného a proto, že Obec Řitka má zpracovaný územní plán, má odvolací orgán zato, že odůvodnění stavebního úřadu je v tomto směru postačující.

Dále žalovaný řešil námitku odvolání týkající se ust. § 90 písm. d) stavebního zákona, dle něhož v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda záměr odvolatele je v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Zde žalovaný odkázal na stavebně právní vztah místní obslužné komunikace, která je řádně kolaudována a na stanovisko odboru dopravy MěÚ Černošice ze dne 28.6.2010, v němž se uvádí, že předmětný obytný soubor bude dopravně napojen na stávající obslužnou komunikaci, ke kolaudaci bude upraveno stávající dopravní značení tak, aby byl umožněn vjezd i rezidentům, součástí územního rozhodnutí bude podmínka Obce Řitka, dle níž investor v samostatném územním řízení zajistí projednání rozšíření stávající obslužné komunikace na obousměrnou komunikaci o celkové šířce 5,5 m, pro toto rozšíření použije část pozemku p.č. 158/11 ve vlastnictví Obce Řitka. Žalovaný konstatoval, že stavba obslužné komunikace na pozemku č. 158/1 byla povolena k užívání kolaudačním rozhodnutím ze dne 14.3.2006. Se změnou dopravního značení i s rozšířením předmětné komunikace vyslovila souhlas stavební komise Obce Řitka,

jako poradní orgán rady obce a také Obec Řitka dne 7.10.2010. Podle žalovaného odvolatelé nerozlišují mezi termínem „veřejné prostranství“ a „komunikace“. Stávající komunikace a ve podstatě veřejné prostranství (tzn. prostor mezi ploty) je v šířce 8 m (z hlediska funkční skupiny označená „C“-místní obslužná, dvoupruhová obousměrná, se dvěma jízdními pásy o šířce 2,5 m a s pásy pro chodníky o šířce 1,5 m po obou stranách). Řešení navržené žadatelem v rámci projednání tohoto územního řízení je takové a vyplývá z předložené dokumentace, že dojde toliko k rozšíření stávajícího veřejného prostranství na celkovou šíři 14 m (§ 22 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území vyžaduje 12m) a v rámci tohoto veřejného prostranství zůstane stávající komunikace o šířce 8m beze změny. Pokud se týká povinnosti žadatele ve vztahu k rozšíření komunikace dle požadavku Obce Řitka a uložené podmínky stavebním úřadem, jedná se o rozšíření neveřejné části stávající komunikace podél par. č. 518/11 a 158/43, která je v současné době využívána pouze pro příjezd k ČOV. V této věci bude vedeno samostatné územní řízení dle podmínky odboru dopravy MěÚ Černošice a stanoviska Obce Řitka. Argumentace odvolatelů v tom, že přístupová komunikace k ČOV nesplňuje parametry, není správná, již v současné době parametry v této části (o šíři jízdního pruhu 4 m) jsou dostatečné a vyhovují pro daný účel užití (tato komunikace je z hlediska funkční skupiny označena jako „C“ – místní obslužná, jednopruhá, obousměrná, šířka dopravního prostoru je 5 m a jízdní pruh má šířku 4 m, po obou stranách jízdního pruhu je řešen bezpečnostní odstup 0,5 m) a je dodržena i podmínka vzdálenosti mezi výhybnami, tedy křižovatkou a výhybnou, kterou by řešil pás u vjezdu do parkingu v jižní části komplexu. Rozšířením této části komunikace na 5,5 m šíře dojde k zvýšení komfortu pro obyvatele bytových domů, protože tato část komunikace bude kromě příjezdu k ČOV využívána pouze pro příjezd k soukromým parkovacím stáním obytného komplexu.

Žalovaný se dále zabýval námitkou odvolání poukazující na nedostatečnou kapacitu čističky odpadních vod, na skutečnost, že stanovisko VAK Beroun je nestandardní, pokud odkazuje na stanovisko obce a na údajné zvýšení kapacity ČOV, odvolatelé však předloženým dokumentem dokládají, že ke zvýšení kapacity ČOV nedošlo a toto se teprve řeší. K těmto námitkám žalovaný uvedl, že z vyjádření VAK Beroun explicitně vyplývá, že z hlediska stávajícího kapacitního vytížení ČOV je napojení předmětných objektů v souladu s podmínkami platného povolení pro vypouštění odpadních vod; odkázal na vyjádření k dokumentaci ze dne 2.6.2010, zn. 2702/2010 a na vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 21.5.2010, č.j. ŽP/MEUC -023603/2010/Du a ze dne 10.6.2010, č.j. ŽP/MEUC-031928/2010/Sob, která jsou kladná. Konstatoval, že k územnímu řízení byla doložena i „Smlouva o úpravě vzájemných práv a povinností a o úhradě podílu na účelné vynaložených nákladech v rámci výstavby v obce Řitka“, která byla uzavřena mezi obcí Řitka a společností Dvorská s.r.o. dne 15.5.2008 a jejímž předmětem je definice závazků a povinností smluvních stran v rámci realizace projektu popsaného v čl. 2 odst. 2.3. smlouvy. Strany smlouvy souhlasí, aby obec uplatnila v rámci územního řízení závazky investora popsané ve smlouvě do textu územního rozhodnutí, aby tyto mohly být v budoucnu nárokovány i v případě změny na straně investora. K listinám předloženým odvolateli, které mají dokazovat nedostatečnou kapacitu ČOV ve vztahu k napojení předmětných domů, žalovaný uvedl, že se jedná o vyjádření ČIŽP ze dne 1.12.2009 k projektové dokumentaci pro stavební povolení ČOV, kdy předmětem je budoucí rozšíření stávající ČOV na kapacitu 3100 EO, přičemž stejného projektu se týká i vyjádření Povodí Vltavy. Z předložených dokladů nevyplývá nic, co by negovalo stanovisko správce kanalizace VAK Beroun a dotčeného orgánu, jímž je MěÚ Černošice.

K námitce odvolání, že závěr správního orgánu ohledně páté námitky (dle níž je záměr žadatele v rozporu s obecnými požadavky na využívání území, neodpovídá dokazování a obsahu spisu, příjezd do lokality není navržen po jiné komunikaci, než kterou budou užívat obyvatelé vzdálenějších částí lokality, navrhované stavby nemají zajištěn samostatný příjezd z hlavní komunikace, což se negativně odrazí v přístupu ostatních obyvatel, žadatel v navrhovaném řešení navrhuje využít jednak část stávající příjezdové komunikace přístupné všem obyvatelům dané lokality, jednak obslužnou komunikaci pro ČOV, která nemá potřebné parametry a pro takový účel nebyla kolaudována), žalovaný uvedl, že místní obslužná komunikace je řádně zkolaudována a odkázal na stanovisko odboru dopravy MěÚ Černošice ze dne 28.6.2010, v němž se uvádí, že obytný soubor bude dopravně napojen na stávající komunikaci. Uvedl, že toto dopravní napojení lze zdokumentovat i ze snímku pozemkové mapy i z fotodokumentace založené ve spise. Obec Řitka souhlasí, aby stávající dopravní označení obslužné komunikace pro ČOV (zákaz vjezdu s výjimkou obsluhy ČOV) bylo rozšířeno o povolení vjezdu pro rezidenty budovaných objektů a zavazuje se jako vlastník komunikace provést potřebná opatření. Investor v samostatném územním řízení zajistí projednání rozšíření stávající obslužné komunikace na obousměrnou komunikaci o celkové šířce 5,5 m a pro toto rozšíření použije buď p.č. 158/43 nebo p.č. 158/11, který je ve vlastnictví obce Řitka, s čímž obec souhlasí.

K námitce odvolání, že není zřejmé, oč stavební úřad opírá své tvrzení, že užíváním staveb nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani emisí prachových látek, a nesníží se bezpečnost a plynulost dopravního provozu, žalovaný uvedl, že *„odůvodnění stavebního úřadu pravděpodobně v tomto směru směřovalo k provozním podmínkám budoucí prováděné stavby, neboť intenzita a souhrn uvedených činitelů a vlivů se posuzuje každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Námitka odvolatelů je v tomto směru nepodstatná a nemá žádný vliv k umístění stavby“*.

K námitkám odvolání, jimiž bylo vytýkáno porušení ustanovení správního řádu (a to § 37 odst. 3, 50 odst. 4, § 3 a § 2 odst. 4), žalovaný uvedl, že se nelze přiklonit k výkladu odvolatelů, že „měl-li správní orgán za to, že podání odvolatelů trpí vadou či vadami, měl vyzvat odvolatele k jejich odstranění/doplnění, a že správní orgán pochybil, když se námitkami nezabýval“. Odvolatelé vyvozují mylné závěry, stavební úřad nevede odvolatele a nevyzývá jej k doložení podkladů pro odvolání. Odvolatelé nerozlišují možné podání ve věcech vymezených ust. § 37 správního řádu od postavení odvolatele. Stavební úřad rozhodoval v mezích zákona.

V závěru odůvodnění odvolacího rozhodnutí žalovaný vyjmenoval podklady pro rozhodnutí stavebního úřadu, a dále podklady, které si pro ucelenost svého odůvodnění vyžádal v odvolacím řízení (k posledně uvedeným podkladům patří mj. Smlouva o úpravě vzájemných práv a povinností a o úhradě podílu na účelně vynaložených nákladech v rámci výstavby v Obci Řitka uzavřená mezi Obcí Řitka a Dvorská s.r.o. dne 15.5.2008, Zápis ze zasedání zastupitelstva Obce Řitka ze dne 12.7.2011, Zápis z mimořádného zasedání zastupitelstva Obce Řitka, kolaudační rozhodnutí na stavbu obslužné komunikace). Uvedl, že stanovil jiný okruh účastníků řízení než stavební úřad a účastníky řízení vyjmenoval (mezi nimi i všechny žalobce). Konstatoval, že v postupu stavebního úřadu shledal vady, které ale nemohou mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy.

Žalobci v žalobě uvedli, že napadeným rozhodnutím bylo povoleno umístění 4 bytových domů do zástavby rodinných domů v obci a v k.ú. Řitka, v lokalitě Za Štěpnicí. V odvolání poukázali na řadu procesních pochybení a věcné a skutkové nedostatky a rovněž na to, že správní orgán měl obezřetně posuzovat skutkové okolnosti a jemu předložené důkazy, neboť žadatel je osobou jednající ve shodě (osobou ovládanou) s tehdejší starostou Obce Řitka (jediným společníkem společnosti Dvorská Development s.r.o. je společnost Dvorská ovládaná panem P. Z., tehdejší starostou Obce Řitka). Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v postupu stavebního úřadu shledal vady, které ale nemohou mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy. Nekonkretizoval však, jaké vady má na mysli, a již z toho důvodu je odvolací rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zřejmé je, že žalovaný určil okruh účastníků řízení odlišně od stavebního úřadu. Úvaha, že omezení účastenství ze strany stavebního úřadu nemohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, je nesprávná. Stavební úřad při zahájení ústního jednání kategoricky prohlásil s kým bude jednat jako s účastníkem řízení a s kým nikoliv. Na základě toho řada lidí odešla, není sice s jistotou známo, zda by někdo z nich podal námítky, ale nelze to vyloučit. Žalovaný tedy svým rozhodnutím potvrdil stav, kdy stavební úřad odňal některým účastníkům řízení právo podat námítky na ústním jednání.

Žalovaný se nevypořádal s důkazy, které odvolatelé navrhli k prokázání skutečnosti, že pozvánka na ústní jednání nevisela na úřední desce obce po zákonem stanovenou dobu, ač žalobci provedení důkazů navrhli a důkazy (např. fotografii úřední desky z doby, kdy oznámení mělo být vyvěšeno) doložili. Žalobci upozorňovali na zřejmé ovlivnění doby vyvěšení ze strany bývalého starosty, žalovaný však uvedené neproověřil; navržené důkazy ani neprovedl ani s odůvodněním nezamítl. Žalobci nesouhlasí s názorem žalovaného, že mu nenáleží posuzovat roli bývalého starosty v řízení a že žalobci zaměňují samosprávu se státní správou. Podle žalobců je nepochybné, že starosta obce coby samosprávné jednotky je schopen ovlivňovat rozhodování svých kolegů v rámci výkonu státní správy sedících ve vedlejší místnosti. Nadto se obec jako účastník řízení několikrát v řízení vyjadřovala. Je-li žadatel o vydání územního rozhodnutí právnickou osobou ovládanou starostou obce, na jejímž území má být stavba umístěna, je povinností správního orgánu ověřit, zda souhlas starosty je opravdu projevem vůle obce.

Dále žalobci v žalobě poukázali na to, že v odvolání namítali, že stavební úřad nepostupoval podle § 90 písm. b) stavebního zákona, žalovaný k této námitce odvolání argumentoval tím, že obec Řitka má zpracovaný územní plán a odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je z tohoto pohledu dostačující. Stavební úřad se však souladem umísťované stavby s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot vůbec nevypořádal, ač mu to ust. § 90 písm. b) stavebního zákona ukládá. Posuzoval soulad s územním plánem, což ale naplňuje odlišnou podmínku stanovenou v § 90 písm. a) stavebního zákona. Stavební zákon uvedené dvě podmínky klade vedle sebe, nestanoví, že splnění podmínky podle písm. b) je nutné posuzovat jen v případě, kdy pro dané území není vydána územní dokumentace. I stavba, která jinak svými parametry splňuje limity stanovené v území, může být z architektonického hlediska v daném území nevhodná (jak tomu je i v daném případě). Žalovaný namítané porušení uvedeného ustanovení stavebním úřadem vůbec neposoudil. Žalobci se nikdy neosobovali, jak jim podsouvá žalovaný na str. 13 rozhodnutí, právo posuzovat urbanistické architektonické podmínky využití území, toto právo ale i povinnost náleží správnímu orgánu a žalobci jen poukázali na to, že správní orgán tuto svoji povinnost nesplnil.

Žalobci poukázali na to, že v odvolání vznesli řadu námitek týkajících se rozporu územního rozhodnutí s požadavky na dopravní a technickou infrastrukturu. Upozornili na nemožnost stanovení podmínky zajištění vydání územního rozhodnutí v rámci vydaného územního rozhodnutí. Vydání územního rozhodnutí osvědčuje, že stavbu lze umístit při splnění podmínek daných právními předpisy či závaznými stanovisky dotčených orgánů. Pokud ze závazného stanoviska dotčeného orgánu vyplývá nutnost zajištění územního řízení za účelem rozšíření přístupové komunikace, pak není možné bez předchozího vydání územního rozhodnutí vydat rozhodnutí o umístění hlavní stavby. Jedná se o samostatná územní řízení. Pokud by rozhodnutí o umístění stavby (rozšíření komunikace) nebylo vydáno, je další řízení s ohledem na jednoznačnou podmínku již zbytečné. Žalovaný se uvedenou námitkou odvolání vůbec nezabýval. Přitom stavba jak je popsána v úvodu územního rozhodnutí zahrnuje i úpravu komunikace – vybudování parkovacích stání a areálovou příjezdovou komunikaci. Vydané územní rozhodnutí tak neřeší umístění stavby jako celku, ale jen její části bez rozhodnutí o umístění přístupové komunikace. Žalovaný se nezabýval ani námitkou, zda změna záměru žadatele byla či nebyla projednána s dotčenými orgány.

Žalovaný se rovněž odmítl věcně zabývat námitkou o nedostatečné kapacitě čističky odpadních vod a jako důkaz nepřipustil listiny dodané žalobci, a to s poukazem na to, že nejde o listiny vydané v souvislosti s předmětným řízením. Žalobci ale jimi prokazovali skutkový stav – tj. nedostatečnou kapacitu čističky a nedostatečné zásoby vody v lokalitě a vyvraceli tak závěr stavebního úřadu o dostatečné kapacitě. Závěr žalovaného, dle něhož dostatečná kapacita čističky vyplývá z vyjádření VAK Beroun, je v přímém rozporu s informací obsaženou ve stanovisku dotčeného orgánu – MěÚ Černošice, odboru životního prostředí ze dne 21.5.2010, dle něhož lze obytný komplex kolaudovat až po rekonstrukci a intenzifikaci čističky do zkušebního provozu. Nedostatečná kapacita čističky je správnímu orgánu dobře známá, vedla ke stanovení podmínky č. 4 platného povolení k vypouštění odpadních vod, dle níž lze napojovat na čističku pouze nemovitosti, na které v době vydání povolení k vypouštění vod již byla vydána územní rozhodnutí či stavební povolení nebo parcely ve staré zástavbě. Jedná se o podmínku dotčeného orgánu, kterou stavební úřad nepřevzal do svého rozhodnutí. Umísťovaná stavba přitom podmínku č. 4 nesplňuje. Rozporem mezi vyjádřením VAK Beroun a skutečností potvrzenou stanoviskem dotčeného orgánu se žalovaný odmítl zabývat, a odmítl i provést a zohlednit důkazy, které na tento rozpor poukazovaly. Podle žalobců mohly být mezi VAK Beroun a bývalým starostou obce nadstandardní vztahy, díky nimž bylo stanovisko VAK formulováno tak, že neodpovídá skutečnosti. Ze stanoviska odboru životního prostředí je zřejmé, že pokud VAK Beroun chtěl vydat souhlasné stanovisko, měl jako podmínku stanovit zvýšení kapacity ČOV. Stanovisko VAK Beroun tedy odporuje stanovisku dotčeného orgánu odboru životního prostředí. Nedostatečná kapacita čističky je zásadní záležitost, VAK Beroun ani stavební úřad tuto skutečnost nemohly pominout, event. odkázat na závazky ze soukromoprávní smlouvy (doplnění kapacity ČOV), která v době vydání územního rozhodnutí nebyla naplněna. Řešení nedostatečné kapacity čističky není možné nechat na libovůli obce, tj. zda obec ve svém souhlasném stanovisku k územnímu rozhodnutí si zvýšení kapacity čističky vymíní či nikoliv, obec reprezentovaná bývalým starostou si ostatně toto jako podmínku nevymínila. Správní úřad měl před vydáním územního rozhodnutí uvedený rozpor ohledně kapacity čističky odstranit. Stavební úřad měl podmínku odboru životního prostředí jako ostatní podmínky zapracovat do územního rozhodnutí. Žalovaný se měl uvedenými námitkami odvolatelů věcně zabývat.

Dále žalobci uvedli, že v lokalitě je problém nejen s odpadní, ale i s pitnou vodou, tyto problémy nebyly ve stanovisku VAK vůbec zohledněny. Žalobcům je známo, že stavební úřad s ohledem na nedostatek pitné vody zvažuje i rozhodnutí o stavební uzávěře. Žalobci k žalobě přiložili dokumenty vydané VAK Beroun v březnu až květnu 2011, kterými na dobu od 27.4.2011-30.4.2011 omezuje užívání pitné vody pro rizikové skupiny osob, informuje o kvalitě vody a oznamuje, že jedná s obcí o zákazu používání pitné vody k jiným účelům. Poukázali na to, že za této situace se VAK Beroun postavil kladně k vybudování 4 viladomů s 36 bytovými jednotkami.

Podle žalobců se žalovaný řádně nevypořádal ani s námitkou odvolání o nepřezkoumatelnosti závěru stavebního úřadu o tom, že nedojde k neúměrnému zvýšení hluku, emisí prachových látek a bezpečnosti a plynulosti dopravního provozu, který postrádal jakékoli odůvodnění. Žalovaný se v rozhodnutí dohadoval, co tím stavební úřad myslel (odůvodnění stavebního úřadu pravděpodobně směřovalo..), což je ale nepřijatelné, a vznesenou odvolací námitku věcně neřešil. Žalobci poukázali na absenci jakýchkoli měření, vyjádření dotčených orgánů, stanovisek odborníků apod., o které stavební úřad své závěry mohl opřít, a namítli, že je nepřijatelné, aby stavební úřad vycházel jen ze svých subjektivních pocitů či domněnek. Žalovaný se vznesenými námitkami odvolání nezabýval s poukazem na to, že nemají vztah k umístění stavby. To je mylný závěr, neboť emise, které může umístěvaná stavba produkovat, jsou nepochybně relevantní při rozhodování o jejím umístění.

Žalobci v odvolání napadli i postup stavebního úřadu, který podle nich byl v rozporu se základními zásadami správního řádu, zejména s §§ 2, 3, 37 a 50. Žalovaný si vybral jen část námitek týkajících se rozporu s § 37, zbytkem námitek se věcně nezabýval. Nezabýval se ani řadou dalších dílčích námitek uplatněných v odvolání, jako např. opodstatněností zamítnutého požadavku na vybudování nové samostatné příjezdové komunikace (čl. IV odst. 5 odvolání), nesrozumitelností úvahy stavebního úřadu o potenciální existenci 165 bytových jednotek v dané lokalitě (čl. V odst. 2 odvolání) či nemožností dílčího územního rozhodnutí (čl. IV odst. 4 odvolání).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podstatě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobci v replice ze dne 6.1.2012 k vyjádření žalovaného uvedli, že žalovaný neuvádí žádné skutečnosti, které by obhajovaly jeho postup. Správní řád nelimituje okruh oblastí, ze kterých lze navrhopvat důkazy a správní orgán je povinen se navrženými důkazy věcně zabývat a posoudit je z hlediska souvislosti se správním řízením. Skutečnost, zda některé důkazy pocházejí z oblasti samosprávy obce neznamená, že se s nimi správní orgán nemusí zabývat, pokud tyto důkazy samy o sobě či ve spojení s jinými prokazují, že některá stanoviska nebo souhlasy nemusejí odpovídat skutečnosti. Žalobci uvedli, že předkládají nový důkaz směřující k prokázání situace s pitnou vodou, a to výsledek rozboru pitné vody provedený spol. AQUASEREV s.r.o., dle něhož voda není pitná pro překročení hodnoty niklu. To podle žalobců prokazuje, že stavební úřad ani žalovaný se řádně nevypořádali s námitkami žalobců a že námitky žalobců proti vyjádření VAK Beroun nebyly irelevantní a neopodstatněné (jak ostatně vyplývá i z podmínky č. 4 povolení pro vypouštění odpadních vod).

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 8.6.2010 podala společnost Dvorska Development s.r.o. žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby „4 bytové viladomy, vč. parkovacích stání, zpevněných komunikací, dětského hřiště, veřejného osvětlení, přípojek vody, kanalizace a přívodů elektro“. Stavební úřad vydal dne 10.8.2010 Oznámení o zahájení územního řízení a nařízení veřejného ústního jednání na 14. 9. 2010 v 9.00 hod.

Podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31.12.2012, *stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání, je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; konání veřejného ústního jednání oznámí nejméně 15 dnů předem. Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou.*

Oznámení o zahájení územního řízení a nařízení veřejného ústního jednání na 14.9.2010 bylo podle razítek, jimiž je opatřeno jeho písemné vyhotovení, na úřední desce MěÚ Mníšek pod Brdy vyvěšeno dne 11.8.2010 a sejmuto dne 30.8.2010, a na úřední desce Obce Řitka bylo vyvěšeno dne 12.8.2010 a sejmuto dne 27.8.2010.

Podle § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se písemnost považuje za doručenou patnáctým dnem po vyvěšení, byla-li v této lhůtě zveřejněna i způsobem umožňujícím dálkový přístup. Písemnost vyvěšená na úřední desce dne 11.8.2010 by tak (při splnění zbylých zákonných podmínek) byla doručena dne 26.8.2010 a písemnost vyvěšená na úřední desce dne 12.8.2010 by (při splnění zbylých zákonných podmínek) byla doručena dne 27.8.2010, tj. patnáctidenní lhůta pro veřejné ústní jednání dne 14.9.2010 by byla dodržena.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 14.9.2010 byli ústnímu jednání přítomni účastníci Dvorska Development s.r.o. a E. R. Za veřejnost byla přítomna E. T. a F. P. Písemné námitky došlé stavebnímu úřadu dne 14.9.2010 však podali bez výjimky všichni žalobci, v námitkách se všichni označili za účastníky řízení a obsah jimi vznesených námitek je totožný (s výjimkou manželů P., kteří navíc vznesli i námitky proti umístění kontejnerů). Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že všechny takto vznesené (obsahově totožné) námitky fakticky byly stavebním úřadem věcně projednány, byť v případě námitek manželů P. a R. stavební úřad tyto námitky označil jako námitky účastníků řízení a v případě námitek zbylých žalobců jako připomínky veřejnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá i to, že všichni žalobci podali v zastoupení advokáta společné odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Přestože stavební úřad v předkládací zprávě k odvolání sděloval žalovanému odvolacímu orgánu, že jako účastníci řízení odvolání podali pouze K. R., E. R. a F. P. a ostatní odvolatelé (tj. i zbylí žalobci) nejsou účastníky řízení, odvolací orgán všechny žalobce považoval za účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona (dle něhož písm. b/ účastníky územního řízení dále jsou *osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*) a všechna podaná odvolání věcně projednal.

Jestliže tedy žalobci v žalobě namítají, že stavební úřad některým z účastníků územního řízení upřel práva účastníka - odňal jim právo podat na ústním jednání námitky, pak uvedené nelze vztáhnout na žalobce, kteří všichni k ústnímu jednání své písemné

námítky podali, přičemž o všech těchto námítkách bylo stavebním úřadem věcně rozhodnuto. Žalobci mohou hájit pouze svá vlastní práva, nikoli práva jiných osob případně dotčených nesprávným postupem stavebního úřadu. Jestliže všichni žalobci podali k veřejnému jednání své námítky řádně a včas, je zároveň zřejmé, že byli s termínem veřejného jednání obeznámeni (v odvolání uvedli, že se o probíhajícím řízení dozvěděli z úřední desky v Mníšku pod Brdy). I pokud by tedy došlo k tomu, že by *Oznámení o zahájení územního řízení a nařízení veřejného ústního jednání (Oznámení)* nebylo na úřední desce Obce Řitka vyvěšeno buď vůbec, či po zákonem stanovenou dobu (jak tvrdí žalobci), neměl by tento nesprávný postup při doručování uvedené písemnosti vliv na práva samotných žalobců. Jejich písemné námítky byly podány včas a jsou podrobně zdůvodněny. Žalobci v žalobě ostatně ani neuvádějí, která jejich práva a v čem konkrétně, měla být porušena v souvislosti s vyvěšením (podle jejich tvrzení nesprávným) *Oznámení* na úřední desce Obce Řitka.

Žalovaný nepochybně byl povinen vypořádat se se všemi vznesenými námítkami odvolání a posoudit jemu předložené důkazy, přesto se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k důkazům předloženým k prokázání tvrzení odvolatelů, že *Oznámení* (obsahující pozvánku k veřejnému ústnímu jednání) neviselo na úřední desce obce buď vůbec nebo po zákonem vymezenou dobu, nikterak nevyjádřil. Podle obsahu odvolání měla být tímto důkazem fotografie úřední desky, která však není do správního spisu založena. K tomuto bodu odvolání se vyjádřil žadatel Dvorská Development s.r.o. tak, že odvolateli nafocená vitrina není označena jako úřední deska OÚ Řitka, odvolatelé pořídili pouze fotografii informační nástěnky OÚ Řitka, úřední deska OÚ Řitka se nachází v přístřešku zastávky (čekárny) hromadné dopravy před obecním úřadem a je řádně označena (stavebník připojil svou fotografii úřední desky OÚ Řitka). Stanovisko stavebníka k podanému odvolání žalovaný v odůvodnění odvolacího rozhodnutí ani nezmínil, uváděné skutečnosti nehodnotil. Soud je ale toho názoru, že bez ohledu na to, jakým způsobem bylo *Oznámení* vyvěšeno, je ve věci podstatné, že všichni žalobci řádně a včas podali v územním řízení své námítky, s nimiž se stavební úřad v rozhodnutí věcně vypořádal. Byť stavební úřad některé z žalobců nepovažoval za účastníky územního řízení, nebyli na svých právech účastníků územního řízení fakticky zkráceni. Nedostatky odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se odvolací orgán nevypořádal s námítkami odvolání vznesenými ve vztahu k době vyvěšení *Oznámení*, ani s v tomto směru předkládanými důkazy, proto nebyly důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobci v žalobě namítli, že žadatel o vydání územního rozhodnutí, tj. společnost Dvorská Development s.r.o., je osobou jednající ve shodě s tehdejší starostou Obce Řitka panem P. Z.. Do správního spisu je založen výpis z obchodního rejstříku společnosti Dvorská Development s.r.o., jejímž jediným společníkem je společnost Dvorská s.r.o. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti Dvorská s.r.o. je jedním ze společníků této společnosti P. Z., starosta (bývalý) Obce Řitka. Obec Řitka byla účastníkem (dle § 85 odst. 1 písm. a/stavebního zákona) předmětného územního řízení a v jeho rámci podávala svá vyjádření k návrhu společnosti Dvorská Development s.r.o. na vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. O tomto návrhu v prvním stupni rozhodoval MěÚ Mníšek pod Brdy, stavební úřad. Poukaz žalobců na to, že starosta obce je schopen ovlivňovat rozhodování svých kolegů v rámci výkonu státní správy, tedy není na místě, neboť územní rozhodnutí vydával stavební úřad MěÚ Mníšek pod Brdy, nikoli stavební úřad Obce Řitka. Pokud měli žalobci pochybnosti o nepodjatosti osob rozhodujících ve věci, měli dle § 14 správního řádu namítat podjatost těchto osob. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že ani stavebnímu úřadu v Mníšku pod Brdy, ani žalovanému nenáleželo prověřovat, zda stanoviska Obce Řitka vydávaná touto obcí pro předmětné územní řízení, byla či nebyla ovlivněna střetem zájmů.

Žalobní námitka, že správní orgán byl povinen prověřit, zda souhlas starosty je opravdu projevem vůle obce, je proto podle soudu nedůvodná.

Podle § 90 písm. a) stavebního zákona *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, podle písm. b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.*

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci již v námitkách namítali, že záměr je v rozporu s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli územního plánu, zejména s charakterem předmětného území a že narušuje urbanistické a architektonické hodnoty zástavby. Zejména uváděli, že v lokalitě bylo vymezeno 55 parcel, čemuž odpovídalo 55 rodinných domů, dosud je postaveno 23 rodinných domů, žádný z nich nepřesahuje výšku 9 m, všechny mají šikmou střechu (sklon mezi 25-45%) a svoji plochou zastavují max. 15% z plochy pozemku (uvedené parametry jsou v souladu s regulativy plánu). Uvedli, že v dané lokalitě se zformovala jedinečná urbanistická struktura, její zachování je ve veřejném zájmu, předkládaný záměr je v příkrém rozporu se stávajícím charakterem území a architektonickými a urbanistickými hodnotami v území. Dosavadní zástavba má jednotný charakter, který odpovídá urbanistickým hodnotám, velikosti a charakteru sídelního útvaru a z architektonického hlediska tvoří celek stejnorodého charakteru. Jedná se o typickou zástavbu okrajové části vesnice rodinnými domy a navrhovaný bytový dům svými parametry (např. rovná střecha) a objemem nerespektuje jednotný charakter zástavby dané lokality a jeho realizace by zasáhla do jednotného architektonického rázu ostatních budov, degradovala by urbanistickou strukturu současné zástavby a krajinný ráz. Z těchto důvodů je záměr žadatele rovněž v rozporu se současnou územně plánovací dokumentací, která zakazuje umísťování nových staveb způsobem neodpovídajícím charakteru prostředí; předmětný záměr charakteru prostředí nepochybně neodpovídá.

K této námitce stavební úřad v územním rozhodnutí uvedl, že záměr je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací obce, daná lokalita je v územním plánu označena „R“ – obytné území, v němž lze umístit stavby pro bydlení a další stavby, které stavební úřad vyjmenoval. Uvedl, že navrženými stavbami bude zastavěno 15% z dotčených parcel, resp. 19% plochy označené jako část pozemku dotčená stavbou, oba tyto parametry jsou v souladu s územně plánovací dokumentací. Umístění objektů odpovídá charakteru původní parcelace. Nenabourává původně plánovaný koncept využití území. Navržené architektonické řešení vychází z respektování stávající zástavby a okolí stavby a ze snahy o moderní architektonické řešení v souladu s funkčním využitím objektu a důrazem na kvalitu bydlení, soukromí a bezpečnost obyvatel komplexu. Dále pak stavební úřad vyjmenoval hlavní architektonické prvky objektů a uvedl, že dům je cca 0,5 m nad terénem a jeho celková výška je 6,5-11,0 m vzhledem k tomu, že pozemek je svažitý. K námitce odvolání, že stavební úřad fakticky posuzoval toliko soulad projektu s územně plánovací dokumentací, nikoli soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, žalovaný uvedl, že technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území odvolatelům nepřísluší posuzovat. Shodně se stavebním úřadem žalovaný popsal podmínky stanovené schváleným územním plánem obce Řitka. Konstatoval, že urbanistické hodnoty území řeší urbanistická studie, která je územně plánovacím podkladem řešícím územně technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území. Vysvětlil, pro jaké území se tato studie zpracovává, pro jaké účely se používá, vysvětlil pojem urbanistický detail, pojem urbanistický řád a urbanistický soubor a poté bez dalšího uzavřel, že na podkladě uvedeného

a proto, že obec Řitka má zpracovaný územní plán, je odůvodnění stavebního úřadu postačující.

Podle soudu je odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto bodě nepřezkoumatelné, neboť k námitce odvolání, že stavební úřad fakticky posuzoval toliko soulad projektu s územně plánovací dokumentací, nikoli soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, se žalovaný srozumitelným způsobem nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že žalobci ve svých námitkách namítli, že vzhledem k tomu, že navrhovaná stavba má být umístěna na samém počátku příjezdové komunikace, dojde k zatížení dopravní infrastruktury, ke zvýšení hluku, emisí, snížení průjezdnosti a bezpečnosti lokality. Posouzení vlivů záměru na dopravní infrastrukturu není dorešeno, dodržení limitů hluku nebylo posouzeno. Současné přístupové komunikace budou kapacitně nedostatečné. Zásobování pitnou vodou je již nyní hraniční. To platí i ohledně kapacity čističky odpadních vod. Záměr nelze realizovat bez vybudování či úpravy dopravní a technické infrastruktury.

Stavební úřad k těmto námitkám v prvostupňovém rozhodnutí zejména uvedl, že nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, je 12 m (§ 22 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb.), což je prostor, v němž je obsažena příjezdová komunikace, chodník, izolační zeleň popř. jiný prostor. Žadatel na úkor svého pozemku rozšířil veřejné prostranství na 14 m, jehož součástí je i prostor na odstavování automobilů návštěvníků lokality. K zásobování vodou odkázal stavební úřad na kladné vyjádření vlastníka vodovodu, tj. Obce Řitka a provozovatele vodovodu, tj. VAK Berou. Ke kapacitě čističky odkázal stavební úřad na souhlas vlastníka, tj. Obce Řitka i provozovatele, tj. VAK Beroun s napojením navržených staveb, čímž podle stavebního úřadu byla zároveň potvrzena dostatečná kapacita čističky. Dále stavební úřad uvedl, že navržený komplex je napojen na stávající technickou a rovněž i dopravní infrastrukturu – v severní části je stávající komunikace - z hlediska funkční skupiny „C“ – místní obslužná komunikace, dvoupruhová, obousměrná. Konstatoval, že požadavek na vybudování či úpravu dopravní a technické infrastruktury je tak neopodstatněný, v lokalitě je vybudována kapacitně vyhovující příjezdová komunikace, stavby nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu nevyžadují.

V odvolání žalobci namítli, že stavební úřad konstatuje, že byly splněny podmínky dle § 90 písm. d) stavebního zákona (dle něhož *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu* – poznámka soudu), ačkoli žadateli pod bodem 4 územního rozhodnutí (podmínka MěÚ Černošice, odboru dopravy) zároveň ukládá zajistit v samostatném územním řízení územní rozhodnutí na rozšíření stávající obslužné komunikace na obousměrnou komunikaci o celkové šířce 5,5 m. Podle odvolatelů je proto jednoznačné, že přístupová komunikace parametry stanovené právními předpisy nesplňuje. Předmětná komunikace je nadto kolaudována jako „příjezd k čističce“, tedy pro účel neslučitelný s projektovým řešením. Poukázali na nemožnost stanovení podmínky zajištění vydání územního rozhodnutí v rámci vydaného územního rozhodnutí – územní rozhodnutí osvědčuje, že danou stavbu lze do území umístit, bez předchozího vydání územního rozhodnutí o rozšíření komunikace nelze vydat územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby, územní rozhodnutí nelze řetězit způsobem, který zvolil stavební úřad. K problematice kapacity čističky odpadních vod žalobci zpochybnili správnost stanoviska VAK Beroun, které poukazuje na zvýšení kapacity čističky v roce 2008 a argumentovali vyjádřením ČIŽP ze dne 1.12.2009, z něhož vyplývá, že

k uvedenému datu ke zvýšení kapacity čističky nedošlo a její kapacita je nedostatečná. Namítli, že stavební úřad vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, přes žádost žalobců kapacitu čističky neprověřil.

Do správního spisu je založeno vyjádření VAK Beroun k dokumentaci pro územní rozhodnutí ze dne 2.6.2010, zn. 2702/2010, který jako správce vodovodu a kanalizace souhlasil s umístěním předmětné stavby, a v závěru stanoviska uvedl: *dle informace zástupce obce žadatel uzavřel s obcí smlouvu a poskytl finance na úpravy, které byly provedeny v roce 2008 a na základě kterých bylo vydáno povolení k vypouštění odpadních vod, tak aby stávající kapacita ČOV pojmul odpadní vody i z tohoto projektu. Z hlediska stávajícího kapacitního vytížení ČOV je napojení těchto objektů v souladu s podmínkami platného povolení pro vypouštění odpadních vod.*

Do spisu je založeno i vyjádření obce Řitka ze dne 7.5.2010, v němž se uvádí, že navrhovaná stavba se nachází v území, které je kompletně zasítované s dostatečnou kapacitou pro připojení navržených objektů na vodovod a kanalizaci a je navržena v souladu s platným územním plánem.

Z obsahu vyjádření Povodí Vltavy ze dne 20.7.2009, jímž jako správce povodí podává stanovisko ke stavebnímu povolení rozšíření ČOV Řitka z 900 EO na 3100 OE, a rovněž i z obsahu vyjádření ČIŽP ze dne 1.12.2009 k projektové dokumentaci vypracované k intenzifikaci a rozšíření ČOV Řitka na 3100 EO, je zřejmé, že v době, kdy se vyjadřoval VAK Beroun k umístění předmětné stavby, tj. dne 2.6.2010, nebyla kapacita ČOV rozšířena, jak VAK Beroun v tomto svém vyjádření uvedl, nýbrž rozšíření kapacity ČOV bylo teprve v řešení.

To potvrzuje i stanovisko MěÚ Černošice, odboru životního prostředí ze dne 21.5.2010 (vydané k umístění předmětného bytového komplexu), které je rovněž založeno do správního spisu, a v němž se konstatuje znění podmínky č. 4 platného povolení k vypouštění odpadních vod ze stávající ČOV Řitka pro 900 EO: *na ČOV Řitka smí být připojováni pouze následující producenti: nemovitosti v již zasítovaných lokalitách Na Bučině a Štěpnice, na které již jsou vydána ÚR nebo SP, jednotlivé stavební parcely ve staré zástavbě, které mají vybudovanou přípojku, 2 stávající bytové domy ve staré zástavbě.* MěÚ Černošice, odbor životního prostředí v tomto stanovisku ze dne 21.5.2010 dále uvedl, že na předmětný záměr dosud nebylo vydáno územní rozhodnutí a předmětný obytný komplex je proto možno povolit do užívání (zkolaudovat) nejdříve po uvedení ČOV po rekonstrukci a intenzifikaci do zkušebního provozu; k územnímu řízení tak je v souladu s § 88 stavebního zákona nutno předložit plánovací smlouvu.

Stavební úřad v územním rozhodnutí dovozoval dostatečnou kapacitu ČOV na základě kladných stanovisek obce Řitka a VAK Beroun. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí odmítl zabývat vyjádřením Povodí Vltavy a ČIŽP s odůvodněním, že tato vyjádření nebyla vydána v souvislosti s řízením o umístění předmětné stavby, ale v souvislosti s budoucím rozšířením kapacity ČOV na 3100EO. Pokud žalovaný výslovně uvedl, že z těchto dokladů nevyplývá ve vztahu k předmětnému řízení nic, co by negovalo stanovisko správce kanalizace VAK Beroun, pak zcela pominul, že uvedené doklady byly vydávány v souvislosti s v té době teprve řešeným rozšířením kapacity ČOV, zatímco stanovisko VAK Beroun vycházelo z předpokladu, že k rozšíření kapacity ČOV již došlo. Uvádí-li stanovisko VAK Beroun, že kapacita ČOV pojme odpadní vody i z předmětného projektu, a že připojení projektu je v souladu s podmínkami platného povolení pro vypouštění odpadních vod (čehož se žalovaný

v napadeném rozhodnutí výslovně dovolává), je v rozporu se stanoviskem MěÚ Černošice, odboru životního prostředí ze dne 21.5.2010, resp. v rozporu se zde uváděnou podmínku č. 4 povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV Řitka, z níž je zřejmé, že předmětný bytový komplex nelze zařadit pod vyjmenované subjekty připojované k ČOV při stávající kapacitě (ale bude jej možné povolit do užívání po uvedení ČOV do zkušebního provozu po provedené rekonstrukci a intenzifikaci ČOV).

Podle mínění soudu bylo na žalovaném na základě námitek uplatněných v odvolání posoudit rozpor mezi vyjádřeními VAK Beroun ze dne 2.6.2010 a obce Řitka ze dne 7.5.2010 (na jejichž podkladě stavební úřad dovodil, že ČOV má dostatečnou kapacitu a umisťovaná stavba nevyžaduje nové nároky na technickou infrastrukturu) a stanovisky Povodí Vltava ze dne 20.7.2009 a ČIŽP ze dne 1.12.2009 (jejichž obsah naopak svědčí pro závěr o nedostatečné stávající kapacitě ČOV). Žalovaný pochybil, pokud rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, aniž by řádně odůvodnil, zda uvedené podklady stavebního úřadu pro vydání územního rozhodnutí odpovídaly faktickému stavu či nikoliv, případně zda i pro případ, že by kapacita ČOV nebyla v době vydání územního rozhodnutí postačující, lze stavbu přesto umístit, za jakých konkrétních podmínek a zda tyto podmínky byly v době vydání územního rozhodnutí splněny. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je v dané otázce nepřezkoumatelné.

Pokud jde námítky týkající se přístupové komunikace k umisťovanému objektu, je do správního spisu založeno souhlasné stanovisko MěÚ Černošice, odboru dopravy ze dne 28.6.2010, dle něhož bude předmětný obytný soubor dopravně napojen na stávající obslužnou komunikaci, ke kolaudaci bude upraveno stávající dopravní značení a součástí územního rozhodnutí pro tuto stavbu bude podmínka Obce Řitka, dle níž investor v samostatném územním řízení zajistí projednání rozšíření stávající obslužné komunikace na obousměrnou komunikaci o celkové šířce 5,5 m a pro toto rozšíření využije část pozemku p.č. 158/11 ve vlastnictví Obce Řitka.

Podle doplněného stanoviska Obce Řitka (ze dne 7.10.2010), obec souhlasí s tím, aby stávající dopravní značení obslužné komunikace (zákaz vjezdu s výjimkou obsluhy ČOV) bylo rozšířeno o povolení vjezdu pro rezidenty budovaných objektů, s tím, že investor v samostatném řízení zajistí projednání a následně na své náklady realizaci rozšíření stávající obslužné komunikace (š. 4m) na obousměrnou komunikaci o celkové šířce 5,5 m (bude použit buď pás p.č. 158/43 nebo část p.č. 158/11 ve vlastnictví obce, s čímž obec souhlasí) a požaduje, aby takto rozšířená komunikace byla dokončena a předána do užívání před kolaudací prvního obytného domu.

Uvedená podmínka odboru dopravy MěÚ Černošice ze dne 28.6.2010 byla stavebním úřadem převzata do podmínek územního rozhodnutí; dle podmínky č. 4 územního rozhodnutí bude obytný soubor napojen na stávající obslužnou komunikaci, investor v samostatném územním řízení zajistí projednání rozšíření stávající obslužné komunikace na obousměrnou komunikaci o celkové š. 5,5 m, ke kolaudačnímu souhlasu bude upraveno stávající dopravní značení tak, aby byl umožněn i vjezd rezidentům.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozšíření stávající komunikace podle požadavků Obce Řitka a podle uložené podmínky stavebním úřadem, se týká neveřejné části stávající komunikace podél par. č. 518/11 a 158/43, která je v současné době využívána pouze pro příjezd k ČOV, rozšíření této části komunikace na 5,5 m šíře bude realizováno ke zlepšení jízdního komfortu pro obyvatele navrhovaných bytových domů a tato část

komunikace bude kromě příjezdu k ČOV využívána pouze pro příjezd k soukromým parkovacím stáním obytného komplexu. Žalobci v podané žalobě toto tvrzení žalovaného nikterak nezpochybnili.

Soud poukazuje na to, že podle kolaudačního rozhodnutí ze dne 14.3.2006, č.j. SÚ 10452/05-28888/04-Ři obsahuje stavba obslužné komunikace na pozemku č. par. 158/1 mimo jiné i příjezd k „ČS“ o šíři 4 m. Shora uvedené stanovisko Obce Řitka ze dne 7.10.2010 obsahuje požadavek obce na rozšíření stávající obslužné komunikace o šíři 4m. Do podmínek územního rozhodnutí byl převzat požadavek odboru dopravy MěÚ Černošice, s nímž Obec Řitka vyslovila souhlas, na úpravu stávajícího dopravního značení (zákaz vjezdu s výjimkou obsluhy ČOV) tak, aby byl umožněn vjezd i rezidentům umísťovaných objektů. Z náskresů založených do správního spisu vyplývá, že komunikace podél pozemků par. č. 518/11 a 158/43 (podle náskresu o šíři 4 m) vede pouze k bytovému komplexu (je neprůjezdná). Podle soudu je tedy shora uvedené tvrzení žalovaného (tj. tvrzení, že rozšíření této části komunikace na 5,5 m šíře bude realizováno pro obyvatele navrhovaných bytových domů a tato část komunikace bude kromě příjezdu k ČOV využívána pouze pro příjezd k soukromým parkovacím stáním obytného komplexu), doloženo i obsahem správního spisu.

Nebude-li předmětná účelová komunikace v části, v níž má být dle podmínky územního rozhodnutí rozšířena, veřejně přístupná, neboť bude sloužit pouze jako příjezd k ČOV a jako příjezd k soukromým parkovacím stáním obyvatelů umísťovaného bytového komplexu, pak podle soudu nelze dovodit, že by postup k jejímu rozšíření stanovený v podmínce územního rozhodnutí zasahoval do práv a oprávněných zájmů žalobců; ostatně ani sami žalobci v tomto směru zkrácení na svých právech v žalobě blíže nekonkretizují. Jestliže tedy žalobci v žalobě (obdobně jako v odvolání proti územnímu rozhodnutí) uvádějí, že v rozhodnutí o umístění stavby předmětného bytového komplexu nelze jako podmínku stanovit to, že investor v samostatném územním řízení zajistí projednání rozšíření stávající obslužné komunikace, a jestliže namítají, že žalovaný odvolací orgán tuto odvolací námitku zcela pominul, pak soud sice konstatuje, že napadené rozhodnutí je i v tomto bodě nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se touto námitkou odvolání nikterak nezabýval a zcela ji pominul, nicméně tato skutečnost nebyla, za situace, kdy podle soudu nelze dovodit, že by žalobci byli postupem stavebního úřadu zkráceni na svých právech, důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobci dále namítají, že stavba popsaná v úvodu územního rozhodnutí zahrnuje i úpravu komunikace – vybudování parkovacích stání a areálovou přístupovou komunikaci, takže územní rozhodnutí podle žalobců neřeší stavbu jako celek, když neřeší umístění přístupové komunikace, pak tato žalobní námitka není důvodná. Územním rozhodnutím je rozhodováno o umístění stavby „4 bytových viladomů, včetně parkovacích stání, zpevněných komunikací....“. Není tedy umísťována *úprava* komunikace, jak uvádí žaloba. Z následného popisu stavby je zřejmé, že umísťovanými komunikacemi jsou komunikace z parkovacích stání do jednotlivých domů uvnitř objektu a dále areálová příjezdová komunikace napojená na stávající komunikaci na p.č. 158/1. Umísťované stavby je třeba odlišit od *stávající* obslužné komunikace, jejíž rozšíření má být (dle podmínky územního rozhodnutí) projednáno v samostatném územním řízení.

Žalobci dále v žalobě namítají, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti závěru stavebního úřadu o tom, že nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani emisí prachových částic a nebude snížena bezpečnost a plynulost dopravního provozu.

Stavební úřad v územním rozhodnutí zejména uvedl, že vybudováním 4 bytových viladomů nebude negativně ani nad přípustnou míru snížena kvalita bydlení v dané lokalitě. Nejsou zde navrženy stavby výrobního charakteru, které by rušily pohodu bydlení. Navržené stavby jsou na začátku dané lokality, příjezd je navržen po jiné komunikaci, než kterou budou užívat obyvatelé vzdálenější části lokality, kteří nebudou provozem nebo užíváním staveb dotčeni. Záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací, užíváním staveb nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani k emisím prachových látek, ani ke snížení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v lokalitě, jelikož záměr žadatele je na okraji dané lokality, a nijak neovlivní plynulost další části lokality. V odvolání žalobci namítli, že tvrzení stavebního úřadu, že užíváním staveb nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani emisím prachových látek, ani (nebude snížena) bezpečnost a plynulost dopravního provozu, postrádá odkaz na konkrétní údaje, měření či jiné důkazy a namítli, že tvrzení správního orgánu musí být podloženo fakty, nikoli jeho subjektivními dohady. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této námitce odvolání uvedl, že *odůvodnění stavebního úřadu pravděpodobně v tomto směru směřovalo k provozním podmínkám budoucí prováděné stavby, neboť intenzita a souhrn uvedených činitelů a vlivů se posuzuje každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Námitka odvolatelů je v tomto směru nepodstatná, a nemá žádný vliv k umístění stavby.* Soud se nedomnívá, že by námitka týkající se zvýšení hluku, emisí a snížení plynulosti a bezpečnosti dopravního provozu, resp. námitka, že závěry, které stavební úřad v tomto směru učinil, nejsou podloženy, neměla souvislosti s územním řízením. Na žalovaném bylo, aby posoudil, zda tato námitka uplatněná v podaném odvolání byla důvodná či nikoliv, to však z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit nelze.

Žalobci dále v žalobě uvádějí, že se žalovaný věcně nezabýval částí odvolání namítající porušení ust. § 2, 3, 37 a 50 správního řádu, tato žalobní námitka je však zcela obecná, takže neumožňuje soudní přezkum. Rovněž namítají, že se žalovaný nezabýval řadou dílčích odvolacích námitek, a to opodstatněností zamítnutého požadavku na vybudování nové samostatné příjezdové komunikace a nerosozumitelností a nelogičností úvahy stavebního úřadu o potenciální existenci 165 bytových jednotek. Požadavek na vybudování nové dopravní infrastruktury (bod IV.5 odvolání) se netýká odvoláním napadeného územního rozhodnutí a není proto podstatné, že žalovaný tento bod odvolání neřešil. Úvaha stavebního úřadu ohledně 165 bytových jednotkách nebyla zásadní pro vydané územní rozhodnutí, stejně tak pominutí k této úvaze se vztahující odvolací námitky uplatněné pod bodem V.2 odvolání není zásadní pro odvolací rozhodnutí žalovaného.

Protože soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je ve shora uvedených směrech nepřezkoumatelné, zrušil toto rozhodnutí bez jednání podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

O nákladech řízení účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšným žalobcům přiznal náhradu za soudní poplatek z žaloby ve výši 18.000,- Kč (9x2000,- Kč). Dále náklady na zastoupení žalobců advokátem ve výši 37.316,40 Kč, a to 2 úkony právní služby – příprava a převzetí věci a sepsání žaloby po 1.680,- Kč (2.100,- Kč – 20%) pro každého žalobce, tj. 30.240,- Kč (9 žalobců x 2 úkony x 1.680,- Kč) a dva související paušální poplatky po 300,- Kč, tj. 600,- Kč (dle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f/, 12 odst. 4 a 13 odst.

3 vyhl. č. 177/1999 Sb., a čl. II. vyhl. č. 486/2012 Sb.) po zvýšení o 21% DPH. Náklady řízení celkem jsou tak ve výši 55.316,40 Kč.

Soud žalobcům nepřiznal náhradu nákladů za repliku ze dne 6.1.2012 k vyjádření žalovaného k žalobě, když dospěl k závěru, že nijak nepřispěla k objasnění věci; žalobci v podstatě zopakovali skutečnosti uvedené již v žalobě, přičemž předložený rozbor vzorku pitné vody odebraného v říjnu 2011 nelze vzít v úvahu při přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2011, neboť soud podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s.ř.s., když existenci nákladů zúčastněné osoby podle uvedeného ustanovení neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. února 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková